

Sygn. akt II W 14/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: apl. adw. Emilia Walasek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.03.2016 r.

sprawy przeciwko

M. W. urodz. (...) we W.

syna S. i J. z d. K.

obwinionemu o to, że: w dniu 6 stycznia 2016 roku około godziny 04.50 w L. na ul. (...), kierował samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) po drodze publicznej będąc w stanie po użyciu alkoholu, tj. pierwsze badanie 0,12 mg/l, drugie badanie 0,10 mg/l,

tj. o czyn z art. 87 § 1 k.w.

orzeka

I. Uznaje obwinionego M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukarania czynu, z tym, że uzupełnia opis czynu o to, że ww. badania wskazały na to, że obwiniony znajdował się pod wpływem 0,12 mg/l i 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, stanowiącego wykroczenie art. 87 § 1 k.w. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny.

II. Na podstawie art. 87 § 3 k.w. orzec wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 (sześciu) miesięcy.

III. Na podstawie art. 29 § 4 k.w. na poczet środka karnego orzeczonego w punkcie II wyroku zaliczyć okres zatrzymania prawa jazdy obwinionego od dnia 6 stycznia 2016 roku.

IV. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem obowiązku zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt II W 14/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 23 marca 2016 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony M. W. w dniu 5 stycznia 2016 r. spożywał alkohol w godzinach nocnych. Około godziny 4.50 następnego dnia w L. na ul. (...) prowadził samochód marki M. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, mimo że znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Pojazd został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji. Kierowcę poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy użyciu urządzenia Alco-Sensor IV CM z wynikami: 0,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 5.58, zaś drugie badanie o 6.14 wykazało u niego 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego (k.61),
- notatka urzędowa (k.4),
- protokół użycia alkometru (k.5),
- zeznania A. Ś. (k.61),
- zeznania R. S. (k.61).

Podczas rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.61). Podał, że spożywał alkohol w przeddzień zatrzymania - wypił dwa piwa. W dniu 6 stycznia 2016 r. jechał do pracy, wydawało mu się, że był trzeźwy, został zatrzymany do kontroli drogowej.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. Ś. (k.61), R. S. (k.61), notatce urzędowej (k.4) i protokole użycia alkometru (k.5).

A. Ś. zeznała (k.61), iż zatrzymała do kontroli drogowej kierującego pojazdem M., podczas badania trzeźwości okazało się, że był on w stanie po użyciu alkoholu. Był to wynik nieznaczny, a obwiniony tłumaczył, iż wypił piwo poprzedniego dnia wieczorem. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, notatce urzędowej (k.4) oraz protokole użycia alkometru (k.5).

R. S. zeznał (k.61), iż zatrzymał do kontroli drogowej pojazd, którym kierował obwiniony. Obwiniony był zdziwiony wynikami badania trzeźwości, stwierdził, że dzień wcześniej wypił piwo i myślał, że był trzeźwy. Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, notatce urzędowej (k.4) oraz protokole użycia alkometru (k.5).

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci: protokołu użycia alkometru (k.5) i notatka urzędowa (k.4) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Obwiniony naruszył podstawowy warunek bezpiecznego udziału w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W dniu 6 stycznia 2016 r. obwiniony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Poruszał się drogą publiczną o znikomym wówczas natężeniu ruchu, będąc w stanie po użyciu alkoholu, gdyż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,12 mg/l. Ten stan spowodował, że stwarzał potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, mógł spowodować kolizję lub wypadek drogowy.

Czyn obwinionego należy niewątpliwie zakwalifikować jako wykroczenie z art. 87 § 1 k.w., gdyż polegał na tym, że poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym, będąc w stanie po użyciu alkoholu, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 46 ust. 2 pkt 2 Ustawy z dnia 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi na obecność w wydychanym powietrzu alkoholu od 0,1 do 0,25 mg/l wydychanego powietrza. Obwiniony przekroczył ten ustawowy minimalny próg dopuszczalnej nietrzeźwości.

Obwiniony ma 42 lata, jest żonaty, na utrzymaniu ma trójkę dzieci, z zawodu jest murarzem, aktualnie jest bezrobotnym, utrzymuje się z renty w kwocie 820 zł, nie był karany (k.52), popełnił uprzednio cztery wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym (k.53).

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu nie był znaczny, gdyż poruszał się samochodem w stanie po użyciu alkoholu o stężeniu nieznacznie przekraczającym dopuszczalną normę. W godzinach porannych, w których obwiniony został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji na drodze był znikomym ruch drogowy. Obwiniony nie stworzył realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu lądowym, jedynie naruszył zakaz ustawowy. Jednakże, obwiniony z uwagi na poziom swojego rozwoju intelektualnego oraz doświadczenie życiowe winien mieć świadomość, iż alkohol wypity późnym wieczorem, rano nadal może znajdować się w organizmie.

Celem postępowania w sprawach o wykroczenia jest zapobieganie popełniania wykroczeń i kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznym interesów innych osób oraz wskazywanie, że udział uczestników ruchu drogowego pod wpływem alkoholu jest wykluczony.

Biorąc pod uwagę powyżej omówione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą oraz zdolną przekonać obwinionego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości powinna być kara zaproponowana przez obwinionego 500 złotych grzywny. Obligatoryjnym jest, zgodnie z art. 87 § 3 k.w., orzeczenie wobec obwinionego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Sąd uznał, że zasadnym jest orzeczenie tego zakazu na okres 6 miesięcy i objęcie zakazem wszelkie pojazdy mechaniczne, gdyż obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i okazał lekceważenie dla organów wymiaru sprawiedliwości, mimo że był uprzednio cztery razy karany za wykroczenia w ruchu drogowym (k.53). Obwinionemu zatrzymano prawo jazdy, na poczet środka karnego został zaliczony okres zatrzymania tego dokumentu (k.17).

Poddając analizie sytuację finansową obwinionego, Sąd nie stwierdził przesłanek uzasadniających zwolnienie obwinionego z obowiązku zwrotu poniesionych na rozpoznanie sprawy kosztów sądowych.